

РЕШЕНИЕ

№ 23838

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9048** по описа за **2024** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на З. В. С., чрез адвокат С. Г. срещу Решение № 1173/07.03.2024 г. по анд. № 988/2024 г на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 93 състав.

С решението съдът е изменил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба серия К № 6662263/24.11.2022 г., издаден от СДВР - МВР, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 4, във вр ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като въззивният съд е приложил закон за по-леко наказуемо нарушение - по чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП и е намалил размера на наложеното административно наказание „глоба“ до предвидения размер от 50 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение. Касаторът твърди, че СРС неправилно е преценил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, в следствие на което е достигнал до неправилни правни изводи за осъществен състав на административното нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и за липса на допуснати

съществени нарушения на процесуалните правила. Визира, че процесното нарушение не е извършено, както и че СРС е следвало да отмени ЕФ, а не само да го измени. Искането до съдът е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС.

По делото е постъпила и частна жалба от З. С. срещу Определение № 2229 от 12.06.2024 г. на СРС, с което съдът е допълнил решение № 1173/07.03.2024 г. по анд. 988 по описа за 2024 г., като е осъдил СДВР да заплати на адвокат С. Г. сумата в размер на 100 лв., на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, представляваща адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание касаторът, чрез адвокат Г., поддържа жалбата. Счита, че решението на СРС е следвало да отмени, а не да измени ЮЕФ. Счита, че са налице съществени процесуални нарушения при извършено незаконно автоматично прехвърляне на данните от паметта на техническото средство, каквато възможност не е предвидена нито в закона, нито в наредбата. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, съобразно представен списък и договор за правна защита и съдействие.

Ответникът, редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт М., която оспорва жалбата. Визира, че ЕФ е издаден от автоматизирани средства за контрол на скоростта, които се монтират по строго определени нормативен и законосъобразен начин. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност и доказаност на касационната жалба и на частната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните писмени доказателства е установил фактическата страна на спора, като е приел, че оспорения фиш е бил издаден въз основа на данните от АТТС CORDON M2, а именно: на 24.11.2022 г., в 16:17 часа, в [населено място], по [улица]до номер 42, с посока на движение от [улица]към [улица]при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, касаторът е управлявал лек автомобил „К. спортидж“ с ДК [рег.номер на МПС] със скорост на движение 69 км/ч., като по този начин е превишил разрешената скорост с 19 км/ч. – нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В процесният ЕФ е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 5247278, поради което му е наложена глоба в размер на 100 лв.

За да измени НП, районният съд е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС. Съдът е намерил още, че оспореният ЕФ притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП, но предвид липсата на доказателства за "повторност" на извършеното нарушение, обуславящо приложението

на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е изменил ЕФ в частта, относно размера на наложената "глоба" като на основание чл. 182, ал. 1 т. 2 ЗДвП е определил "глоба" в размер на 50 лева.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител, а именно собственика, на когото е регистрирано МПС ползвател на автомобила. Съгласно чл. 187а, ал. 4, че вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В този смисъл не се споделя твърдението в касационната жалба, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 34 от ЗАНН. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл.59, ал.2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Приложени са и доказателства относно, годността на техническото средство на АТСС от последваща метрологична проверка Българския институт по метрология, преглед

на вписан тип средство за измерване, решение за одобрение на типа уред за измерване.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП. Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните за собственика на управляваното МПС. Обратно на твърденията на касатора е видно от електронния фиш е, че в посоченото време и място в същия, със скорост 69 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, при ограничение на скоростта 50 км/ч. за населено място, като е превишил допустимата скорост с 19 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

По отношение на възражението в касационната жалба във връзка с посочената в ЕФ санкционната норма, настоящият състав следва да отбележи, че районният съд в съответствие с правомощията си по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, правилно е изменил ЕФ, като е приложил разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, предвиждаща по - леко наказание за установеното нарушение, с оглед липсата на доказана "повторност" на нарушението по смисъла на параграф 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Районният съд е подложил на задълбочен анализ цялата доказателствена съвкупност и в частност налице ли е "повторност" на извършеното нарушение. Във връзка с посоченото настоящият съдебен състав на АССГ намира, че районният съд мотивирано и обосновано е приложил разпоредбата на разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, като е редуцирал наложената санкция съобразно нея и е изменил ЕФ.

По отношение на частната жалба против определение № 2229 от 12.06.2024 г. на СРС, с което е допълнено решение № 1173/07.03.2024 г. по анд. № 988/2024 г. в частта за разноските на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК, настоящата съдебна инстанция счита, че същата е неоснователна. СРС е приел, че за осъществено представителство следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 100 лв., което представлява половината от издействаното от адвоката позитивно решение в частта за наложената глоба. Съобразил е фактическата и правна сложност по делото, както и конкретно извършените от процесуалния представител действия.

Към датата на постановяване на съдебния акт, възможността за присъждане на разноски в административнонаказателните производства е уредена в разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН. Същата предвижда, че в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Процесуалният ред в случая, по силата на препращащата разпоредба на ЗАНН, е този по чл. 143 от АПК. Според, ал. 1 на чл. 143 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и

възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Условие за присъждането им е те действително да са направени и това обстоятелство да е удостоверено по надлежния ред със съответните документи.

Законът - чл. 143 АПК не третира въпроса за разноските при частична отмяна или изменение на административния акт, респективно НП или ЕФ. Поради това, на основание чл. 144 от АПК следва субсидиарно да бъдат приложени нормите на ГПК, конкретно нормата на чл. 78, ал. 1 от ГПК, като разноските следва да се присъдят съразмерно с оглед изхода на спора (т.е. съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата). В случая Електронният фиш е бил изменен посредством преквалификация на санкционната норма от по - тежка квалификация към основния състав (конкретно към чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП). В резултат е намален размерът на административното наказание "глоба", с оглед на което релевантно е съотношението между наложеното с ЕФ наказание и определеното от съда, а именно , при наложена глоба от 100 лв., намалена с въззивното решение на 50 лв.

С оглед изхода на спора З. С. следва да заплати на ответника, на основание чл. 63д, ал. 4 във вр. с чл. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

На основание на изложеното съдът приема, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно постановено, и като такова следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от № 1173/07.03.2024 г. по анд. № 988/2024 г. на СРС, НО, 93-ти състав.

ОСЪЖДА З. В. С. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

ОСТАВЯ в сила Определение № 2229 от 12.06.2024 г. на СРС, с което съдът е допълнил решение № 1173/07.03.2024 г. по анд. 988 по описа за 2024 г., като е осъдил СДВР да заплати на адвокат С. Г. сумата в размер на 100 лв., на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: